

WEIDSE LIEFDE ♥ DEEL 2

LEANNE POTS

Je kent
me **TOCH**

Leanne Pots

Je kent me toch

Roman

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

*Voor Mariëtte,
we zijn zo verschillend en toch ook weer niet,
ik ben dankbaar dat jij mijn zus bent.*

*We don't need another hero
We need the Healer*

Healer – Casting Crowns

1

Met een ruk trok Tessa de deur van het toilet in de gang van de brandweerkazerne achter zich dicht en draaide hem op slot. Ze zette haar tas op de wastafel en draaide haar knielange blauwe kokerrok om haar middel. Een kreun ontsnapte haar toen ze de lange scheur zag. Hij reikte vanaf de split tot ruim halverwege haar bovenbeen en onthulde een te groot gedeelte van haar in een dunne panty gestoken benen.

‘Wat een puinhoop,’ verzuchtte ze, terwijl ze de loshangende stukken stof naar elkaar toe trok in een wanhopige poging de scheur te herstellen. Maar zodra ze de rok losliet, fladderde hij weer om haar benen en leek in niets meer op de nette, strakke rok die ze die morgen had aangetrokken in de hoop een zakelijke indruk te maken op de kazernecoördinator die nu hoogstwaarschijnlijk al tien minuten op haar zat te wachten.

Waarom was ze dan ook met de fiets gegaan, hoewel ze al aan de late kant was geweest? En waarom had ze juist deze rok aangedaan, waarvan ze wist dat hij een gehaaste sprong van de fiets niet zou overleven? Ze was er al eerder mee achter haar zadel blijven haken, dus ze had kunnen weten dat het niet verstandig was.

Maar daar was nu niets meer aan te veranderen. Er zat nu eenmaal een scheur in die niet te missen was voor iedereen die haar ook maar oppervlakkig bekeek en ze was al te laat

voor haar afspraak, dus ze moest iets doen, maar wat?

Ze opende haar tas en begon erin te rommelen. Wat kon ze gebruiken om ervoor te zorgen dat ze zich zo meteen zonder gêne op haar afspraak kon vertonen?

Ze pakte haar telefoon, portemonnee en lippenbalsem uit haar tas en legde ze in de wasbak, net zoals haar sleutelbos en een tube handcrème. Vervolgens haalde ze er een pen en een notitieboekje uit en stond op het punt die ook in de wasbak te leggen, toen haar blik op een kleine paperclip viel die halverwege haar notitieboekje om een pagina was geschoven. Wat nu als ze die gebruikte om de stof bij elkaar te houden?

Ze haalde de oranje paperclip los, trok beide zijden van de loshangende stof op het middelste punt tegen elkaar en schoof de paperclip eromheen. Hoewel het niet heel stevig voelde, bleef de stof wel vastzitten, waardoor het blootgelegde deel van haar benen beperkt werd tot een acceptabele hoeveelheid voor een zakelijke afspraak.

Ze zuchtte opgelucht. Het was geen perfecte oplossing, maar het was in ieder geval iets. Ze zou gewoon kleine stap-pen nemen, zodat de stof niet uitgerekt werd en dan moest het goed komen.

Ze draaide de rok terug om haar middel, zodat de scheur weer naar de achterkant verdween. Daarna stopte ze alle spullen uit de wasbak terug in haar tas en draaide aan het slot van de deur om hem te openen.

Maar er gebeurde niets. Haar hart sloeg over en nog eens probeerde ze het slot open te draaien, maar het leek of het kleine handgreepje van het een op het andere moment was vastgeroest en niet van plan was ook maar enigszins mee te bewegen.

Ze zat opgesloten in het toilet! Bij die gedachte brak het zweet haar uit en verwoed trok en duwde ze nog eens aan het

slot. ‘Ga open,’ fluisterde ze. Maar het slot gaf geen krimp. Ze zat echt opgesloten.

Het hokje leek opeens een stuk kleiner dan toen ze er was binnengestapt en een vlag van paniek overviel haar. Ze probeerde voor de laatste keer tevergeefs het slot open te draaien en toen dat niet lukte, liet ze haar hoofd een ogenblik tegen de deur rusten. Haar hart klopte wild in haar borst en ze haalde vluchtig adem.

Ze moest rustig worden, want als ze in paniek raakte, werd de situatie er niet beter van. Ze dwong zichzelf diep adem te halen en overwoog haar opties tot ze tot de conclusie kwam dat ze eigenlijk maar één mogelijkheid had, en dat was roepen om hulp.

Ze kreunde. Alleen de gedachte dat iemand haar uit het toilet zou redden was al ongemakkelijk, maar blijven zitten was ook geen optie. De coördinator zou ondertussen niet weten waar ze bleef en een kop koffie voor de schrik zou ook niet verkeerd zijn.

Oké, daar ging ze dan. Ze hief haar hand en klopte op de deur. ‘Hallo? Is daar iemand?’

Ze wachtte even en toen er geen reactie kwam, klopte ze opnieuw. Ze riep nu harder: ‘Hallo? Ik zit opgesloten in het toilet! Kan iemand me helpen?’ Behalve haar eigen ademhaling en een licht zoemen van het ventilatiesysteem in het plafond was het stil.

Wat nu als niemand haar hoorde? Ze kreeg het nog warmer van die gedachte en besloot haar schaamte opzij te zetten. Ze bonkte hard op de deur en schreeuwde: ‘Help, help! Haal me hier alsjeblieft uit!’

‘Ik kom eraan,’ klonk een mannenstem vanuit de verte en ze hoorde het geluid van naderende voetstappen.

Opluchting stroomde door haar heen. Er kwam iemand aan

die haar uit dit benauwde hok ging redden. Ze deed een stap achteruit en wachtte.

Er klonk gerammel en het geluid van iets wat op de grond werd gezet, en de stem vroeg: ‘Gaat alles goed daarbinnen?’

‘Jawel.’ Haar stem klonk een beetje bibberig, dus herhaalde ze iets harder: ‘Ja, het gaat wel.’

‘Mooi,’ zei de stem en even dacht ze er iets bekends in te horen. Maar voordat ze daar verder over na kon denken, ging de man verder: ‘Je had geen betere plek uit kunnen kiezen om opgesloten te raken dan hier in de kazerne. Dit hoeft niet lang te duren. O, mag ik trouwens “je” zeggen?’

Ze glimlachte om de beleefdheidsvraag die in de situatie nogal uit de toon viel en antwoordde: ‘Dat mag. En zelfs al had ik het liever niet, dan mocht je het alsnog, want ik ben veel te blij dat je me komt redden.’

‘Nou, dat komt goed uit, want ik red graag mensen,’ zei de man. Ondertussen klonk er gemorrel aan het slot, maar Tessa zag aan haar kant nog niets veranderen en besloot het gesprek voort te zetten. Alles was beter dan zich gespannen afvragen hoelang het nog zou duren voor het de brandweerman aan de andere kant van de deur zou lukken om haar te bevrijden.

‘Dieren niet?’ vroeg ze dus maar. ‘Ik dacht dat brandweermannen vaak poezen uit de boom redden.’

‘Dieren red ik ook met liefde, maar dit vind ik net iets leuker.’

‘Hoezo?’ vroeg ze ongewild benieuwd.

‘Welke man wil er nu niet een dame redden uit een benauwde situatie?’

‘Ah, je hebt last van een redderscomplex.’

De man aan de andere kant van de deur grinnikte. ‘Nou, het is niet dat ik denk dat mensen niet zonder mijn hulp kunnen.’

‘Maar?’

‘Ik voel me vaak wel verantwoordelijk voor anderen.’

‘Een redderscomplex dus.’ Ze leunde met haar schouder tegen de muur en hield haar ogen gericht op het slot waar ondanks het gemorrel nog niets anders aan te zien was.

‘Oké, als jij dat zo wil noemen,’ zei de man. ‘En kunnen we het dan nu over jou hebben?’

‘Moet dat?’ vroeg ze. Ze verbaasde zich erover dat ze ondanks haar niet zo ideale situatie van het gesprek genoot. ‘Ben je niet bijna klaar met dat slot opendraaien?’

‘Ik denk zomaar dat het nog een hele tijd kan duren.’ Zijn stem klonk plagend.

‘Ellendeling,’ zei ze en ze betrapte zichzelf erop dat ze opnieuw glimlachte. ‘Nou, als jij je er beter door voelt, ik heb last van hoogtevrees,’ vervolgde ze.

‘Is dat alles?’ vroeg hij.

‘Had je op meer gehoopt dan? Claustrofobie of iets dergelijks?’ Ze trommelde met haar vingers naast haar lichaam op de koude stenen van de muur waar ze tegenaan leunde.

‘Nee, zeker niet,’ antwoordde de man. ‘En ik denk dat als je claustrofobisch zou zijn, we dit gesprek niet hadden gevoerd, want dan was ik drukker geweest met jou te kalmeren.’

‘O, en dat doe je nu niet?’ Ze kon het niet laten, ze moest op hem reageren.

‘Je bent een opmerkelijke dame.’ Er klonk pret door in zijn stem. ‘Luister, ik heb goed en slecht nieuws voor je.’

‘O.’ Ze ging rechtop staan. ‘Begin maar met het slechte nieuws.’

‘Ik krijg het slot niet open,’ zei hij. ‘Maar het goede nieuws is dat ik de deur uit de scharnieren ga halen en dat het dan waarschijnlijk wel gaat lukken.’

‘Waarschijnlijk?’

‘Zeer waarschijnlijk. Let op, ik ga een paar harde klappen

op de schroevendraaier geven. Niet schrikken, oké?’

‘Is goed.’

Een tweede stem klonk in de verte en ze hoorde de man aan de andere kant van de deur zeggen: ‘Nee, hoeft niet. Ik heb haar er bijna uit.’

Er klonken een aantal flinke tikken en wat gemorrel. Toen werd de deur langzaam uit het kozijn gehaald en opzijgezet en verscheen haar redder in beeld.

Ze verstarde een moment en stamelde: ‘Jurre?’

‘Hoi, Tessa.’ De stem van haar vroegere buurjongen klonk niet zo verrast als die van haar, waaruit ze opmaakte dat hij haar wel herkend had, ondanks de deur tussen hen in.

In haar hoofd raasden tientallen gedachten rond, maar ze kon er geen vat op krijgen en het enige wat ze zei was: ‘Bedankt.’ Ze knikte kort naar de deur die hij nog in zijn handen had en glipte snel langs hem heen. ‘Ik moet gaan.’

Ze voelde dat hij haar nakeek toen ze met grote stappen de gang door liep in de richting van de achterste deur, waar de coördinator volgens eigen zeggen op haar zou wachten.

Haar rok fladderde om haar benen en... Wacht! Haar rok hoorde niet te fladderen. Abrupt bleef ze stilstaan en keek over haar schouder. Blijkbaar was de paperclip niet opgewassen geweest tegen haar grote stappen, want opnieuw was de stof opengevallen tot zo’n tien centimeter onder haar achterste.

Zoekend keek ze om zich heen naar de grond en probeerde de aanwezigheid van Jurre iets verderop in de gang te verdringen. Ze moest die paperclip terugvinden, want zo kon ze het kantoor niet binnenstappen.

‘Zoek je deze soms?’ klonk opeens Jurre’s stem. Hij liep naar haar toe en hield de oranje paperclip omhoog.

Opgelaten en met brandende wangen pakte ze het verra-

derlijke voorwerp van hem over en draaide haar rok om haar middel. Ze griste de stof bij elkaar en schoof de paperclip er weer omheen.

‘Kan ik je misschien helpen?’

Jurres stem klonk vriendelijk, alsof hij het oprecht meende, maar ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dank je. Ik moet nu echt naar binnen.’

Er viel een ongemakkelijke stilte tot Jurre zijn schouders ophaalde. ‘Oké,’ zei hij en hij liep terug richting het toilet.

Tessa draaide haar rok terug, aarzelde een ogenblik en klopte vervolgens op de deur die op een kier stond. Een klein bordje gaf met sierlijke letters aan dat dit het kantoor betrof.

‘Kom binnen,’ klonk een stem.

Ze duwde de deur verder open en stapte de ruimte in waar vanachter een bureau een man opstond, gekleed in een donkerblauwe polo met een brandweerlogo. Ondanks dat ze nog niet eerder op de kazerne van de vrijwillige brandweer van Reggeveld was geweest, kende ze hem wel uit het dorp.

‘Tessa, fijn dat je er bent. Ben je een beetje bekomen van de schrik?’

‘Ja, ik ben blij dat ik eruit ben,’ verzuchtte ze. ‘Het slot ging niet meer open.’

‘Daar hadden we eerder naar moeten kijken,’ zei de brandweerman hoofdschuddend. ‘Mijn excuses. Kan ik het goed met je maken door koffie voor je te halen?’

‘Graag,’ antwoordde ze, waarop hij het kantoor uit liep. Ze keek om zich heen en zag dat er behalve een bureau ook een bankje en een losse stoel bij een laag koffietafeltje stonden. Aan de wanden hingen diverse foto’s van mensen in brandweeruniform en een grote poster van wat haar, gezien de enorme afmetingen van het geraamte boven op het voertuig, een ladderwagen leek.

‘Alsjeblieft,’ zei de coördinator toen hij weer binnenkwam. Hij gaf haar de koffie, legde een zakje suiker en melk op tafel en wees naar het bankje. ‘Neem plaats.’ Hij ging zelf in de stoel zitten.

‘Leuk om hier eens binnen te kijken.’ Ze ging voorzichtig op het puntje van de bank zitten om de paperclip niet opnieuw te verliezen. ‘Ik ben vaak genoeg langs de kazerne gereden, maar heb het hier nog nooit vanbinnen gezien.’

‘Dat geldt waarschijnlijk voor de meeste mensen en dat is nu precies een van de redenen dat ik jou heb laten komen. We dachten namelijk dat het leuk zou zijn om een open dag te organiseren zodat iedereen de kans krijgt om de brandweerkazerne eens vanbinnen te zien, en vooral ook om nieuwe vrijwilligers voor het korps te werven.’

‘Dat klinkt als een mooi plan,’ zei Tessa en ze haalde onder tussen de pen en het notitieboekje uit haar tas.

‘Een mooi plan, maar veel werk, ontdekte ik al snel. En mijn mensen zijn al zo druk, dus daarom leek het me verstandig om hulp in te schakelen.’ Hij nam een slok van zijn koffie en vervolgde: ‘Ik heb wat rondgevraagd in het dorp en hoorde meerdere malen jouw naam, dus heb ik je leidinggevende gebeld om te informeren of we een VVV-medewerker zouden kunnen inhuren. Ze gaf aan dat je ervaring hebt met het organiseren van lokale evenementen en dat jij wel in staat zou zijn om aan onze open dag een lokaal tintje te geven, dus ging ze akkoord.’

Tessa knikte. Ze kon zich precies voorstellen hoe Eefje dat gezegd had, want ze verkondigde vaak hoe blij ze was met Tessa’s vaardigheden om goedlopende evenementen in het dorp op te zetten. Het verbaasde haar dan ook niet dat ze akkoord was gegaan met deze klus.

Wie weet hoeveel mensen ze zouden kunnen trekken als ze het goed aanpakten. Ze zouden aanplakbiljetten voor alle

scholen in de omgeving kunnen maken om de kinderen te informeren, waardoor zij met hun ouders zouden komen. En hoeveel volwassenen waren niet dol op alles in uniform? Als ze mooie activiteiten bedachten, kon het niet anders dan een succes worden.

Ze krabbelde snel wat in haar boekje en zei: 'Ik ben blij dat je mij hiervoor gevraagd hebt. Het is weer eens wat anders dan een streekmarkt of een festival, het lijkt me fantastisch om hiermee aan de slag te gaan.' Ze dronk haar koffie op en zette de lege mok op het tafeltje.

'Fijn.' De man stond op. 'Wat ik nog zeggen wilde, ik heb een van de vrijwilligers gevraagd om jou te assisteren daar waar nodig.' Hij liep de gang in en gebaarde dat ze mee moest lopen.

Een beetje verrast stond ze op, liet haar pen en notitieblok weer in haar tas glijden en liep achter hem aan. Samenwerken met een brandweervrijwilliger? Daar had Eefje niets over gezegd.

'Jullie kunnen natuurlijk altijd bij mij terecht als het gaat om geldzaken of andere dingen die je nodig hebt, maar verder geef ik het graag uit handen,' ging de coördinator verder.

Hij had ondertussen een deur aan de andere kant van de gang geopend, waardoor ze in een hoger gedeelte van de kazerne kwamen.

Ze liepen langs een kleedruimte, waar ze door de openstaande deur een heel aantal uniformen voor het grijpen zag hangen, waarna ze uitkwamen in een garage.

Ze wierp een blik op de twee brandweerwagens die er stonden. Van dichtbij zagen ze er indrukwekkend uit. Op dat moment kwam er een man tussen de twee wagens vandaan en stakte haar adem.

Niet weer Jurre.

Van alle mensen die ze hier tegen had kunnen komen, was hij wel de laatste die ze opnieuw wilde zien. Het zou toch niet zo zijn dat...

Voordat ze die gedachte kon afmaken, zei haar opdrachtgever: 'Jurre, daar ben je. Dit is Tessa, ze komt ons zoals gezegd helpen met de organisatie van de open dag.'

Ze zag dat Jurre een blik in haar richting wierp en kon uit zijn reactie opmaken dat hij opnieuw niet zo verrast was als zij. Blijkbaar was hij wel op de hoogte gebracht van hun tijdelijke samenwerking.

Ze streek vluchtig langs de achterkant van haar rok, waar de paperclip de stof nog altijd netjes bij elkaar hield, en zei simpel: 'Hoi.'

Hij knikte in haar richting. 'Hoe is het?'

'Prima.'

Ze dwong zichzelf rustig adem te halen en liet in tegenstelling tot zojuist in de gang haar blik kort over hem heen glijden. Van zijn aan de zijanten netjes getrimde donkerbruine haar, langs zijn ogen die nog net zo bruin waren als vroeger, naar zijn zwarte shirt dat precies strak genoeg zat om haar een glimp van zijn gespierde bovenlijf op te laten vangen, en weer naar boven.

Hoewel ze vroeger bijna dagelijks met elkaar hadden gespeeld, had ze hem de afgelopen jaren niet van dichtbij gezien dan 's zondags in de kerk mogelijk was – waarbij hij altijd redelijk voorin zat en zij achteraan op de galerij. En dat was alleen maar goed, want nu ze hem wel van dichtbij zag... Ze slikte en probeerde zich te herinneren hoe hij er tien jaar eerder had uitgezien. Wat dat betreft was hij weinig veranderd, behalve dan dat hij volwassener geworden was.

En knapper.

Ze voelde bij die gedachte haar hartslag versnellen en richt-

te vlug haar blik op de coördinator, die blijkbaar niets had gemerkt van haar ongemak.

Met een enthousiaste beweging gebaarde hij naar Jurre. ‘Kijk, dit is de man die je vanuit ons gaat helpen met de organisatie van de open dag. Ik had hem al verteld dat je zou komen en hij zag het helemaal zitten om met je aan het werk te gaan.’

Ja, dat zal wel, dacht ze cynisch. Maar ze wist dat ze niet onder het aanbod uit kon, want al had ze behoorlijk wat kennis van het dorp en alles wat daar gebeurde, ze had zich nooit eerder verdiept in de plaatselijke brandweer. Dus als ze een goed evenement neer wilde zetten, kon ze niet anders dan gebruikmaken van de kennis van een brandweerman. Ook als deze brandweerman een man was die ze het liefst voor de rest van haar leven wilde negeren.

En dus zei ze met meer vertrouwen dan ze vanbinnen voelde: ‘Het komt goed, we gaan er een mooi evenement van maken.’

‘Ik heb er alle vertrouwen in. Ik heb met Jurre al wat details besproken, maar als je toch nog vragen hebt, weet je me te vinden. Jullie redden je wel, toch?’ De man stak zijn hand op en liep terug in de richting van zijn kantoor.

Tessa zuchtte onhoorbaar en richtte haar blik weer op Jurre, die haar nu met een vage glimlach op zijn gezicht aankeek.

Ze besloot die en alle gedachten die door haar hoofd raasden te negeren en keek op haar horloge. ‘Zullen we aan het werk gaan? Ik heb nog een halfuur.’ Dat was niet helemaal eerlijk, maar ze was ervan overtuigd dat ze het niet langer dan dat in zijn nabijheid uithield.

Hij keek haar een moment peilend aan en zei: ‘Dat is prima, dan hebben we even tijd om de eerste details vast door te lopen en een plan te maken voor de komende maanden.’

Zijn woorden veroorzaakten een onheilspellend gevoel in haar buik, alsof ze zich vanbinnen schrap zette. Maar zonder iets daarvan te laten blijken, zei ze: ‘Goed, waar wil je gaan zitten?’ Ze keek om zich heen.

‘Niet hier. Laten we maar naar de kantine lopen, daar is op dit moment toch niemand.’

Jammer genoeg niet, dacht ze. Maar toen ze met kleine stappen achter hem aan liep naar de kantine, riep ze zichzelf tot de orde.

Ze was hier voor haar werk en er werd van haar verwacht dat ze zich professioneel opstelde. Dat degene met wie ze de komende maanden moest samenwerken de laatste was met wie ze de klus zou willen uitvoeren, maakte geen verschil. Ze was hier om een evenement te organiseren en dat was wat ze zou doen, ook als ze daarvoor moest samenwerken met de man die ooit haar hart gebroken had.

*Ze is gelukkig met haar leven,
maar dan zet haar vroegere buurjongen
en jeugdliefde alles op zijn kop.*

Tessa zorgt in haar eentje voor haar dochtertje Fien en is dol op haar werk, waarin ze toeristen wegwijs maakt in het Twentse dorp waar ze geboren en getogen is. Wanneer ze gevraagd wordt een open dag voor de plaatselijke brandweer te organiseren, komt ze daar oog in oog te staan met Jurre, op wie ze vroeger verliefd was – en die haar hart brak.

Jurre combineert zijn werk als fysiotherapeut met het blussen van branden en ziet een samenwerking met zijn vroegere buurmeisje wel zitten. Naarmate de open dag nadert, beseft Jurre dat hij een grote fout heeft gemaakt door haar te laten schieten. Maar om haar opnieuw voor zich te winnen, moet hij eerst de muren afbreken die ze rond haar hart heeft opgetrokken.

Leanne Pots woont samen met haar man en drie kinderen in Twente. Overdag werkt ze bij de politie en in haar vrije tijd schrijft ze. *Je kent me toch* is het tweede deel van haar serie *Weidse Liefde* en het los te lezen vervolg op *Ik red me wel*.

ISBN 978 90 29736053 NUR 340

9 789029 736053 >

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT